

Bestselerių autorė

NORA ROBERTS

NAKTIES ŠOKIS

tauputės
biblioteka

svajonių knygos

Knygute.lt

Nora Roberts

NAKTIES ŠOKIS

Romanas

© 1985, Nora Roberts, Night Moves
Iš anglų kalbos vertė Egidija Lekavičienė

Šis leidinys publikuojamas pagal
sutartį su „Harlequin Enterprises II B. V.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© „Svajonių knygos“, 2006

© Knygute.lt, elektroninė versija 2013

PIRMAS SKYRIUS

- Ką, po velnių, tu čia darai?

Megė darbavosi klūpomis ir nė nepakėlė akių.

- Tu ir vėl giedi tą pačią giesmę, Sidžėjau, - tarė ji.

Sidžėjus tįmptelėjo už krašto savo kažmyro megztinį. Rūpinimasi kitais jis buvo pavertęs savo amatu, o dėl Megės buvo ko nerimauti. Pagaliau juk kažkas turi ja pasirūpinti. Nusimiņęs jis žvelgė į rudus kaip sabalo kailis jos plaukus, ant pakaušio netvarkingai susuktus į kuodą, liauną blyškų kaklą. Dirbo ji sulenkusi nugarą, viena ranka atsirėmusi į žemę. Smulkaus kūno sudėjimo, savotiškai trapi, Sidžėjui ji buvo panaši į devyniolikto amžiaus anglų aristokrates. Bet tikriausiai tos gležnos damos porcelianine oda turėjo neišsenkamas jėgos ir išvermės atsargas - kaip ir Megė.

Vilkėjo Megė nublukusiais marškinėliais ir džinsais, drabužiai jau buvo sudrėkę nuo prakaito. Sidžėjus pažvelgė į žemėtas rankas, gražias, elegantiškas jos rankas, - ir jį nukrėtė šiurpas. Jis žinojo, kokius stebuklus šios rankos gali kurti.

Tai tik toks tarpsnis, – pagalvojo jis. – Tereikia kiek palaukti, ir vėl viskas bus gerai. Po dviejų santuokų ir kelių meilės romanų Sidžėjus suprato, kad moterys periodiškai išgyvena keistą nuotaikų kaitą. Jis brūkštelėjo pirštu per tvarkingus smėlio spalvos ūsus. Dabar tik nuo jo priklauso, ar ji sugrįš į tikrąjį gyvenimą, ar sunku jai bus tai padaryti.

Sidžėjus apsižvalgė. Kiek tik akys užmato, vien medžiai ir kalvos. Pasijuto visiškai atskirtas nuo realaus pasaulio. Šmėstelėjo mintis, kad tuose miškuose gali būti lokių. Normaliaime pasaulyje šie padarai laikomi zoologijos sode. Jis dar kartą pažvelgė į mišką, nervingai tikėdamasis pamatyti ką nors judant.

– Mege, ar ilgai dar taip gyvensi?

– Apie ką tu kalbi, Sidžėjau? – Megės balsas buvo silpnas, kimus – ką tik pažadintos moters balsas. Daugybė vyrų kažin ką atiduotų už galimybę tokią moterį pažadinti.

Megė atrodė supykusi. Sidžėjus persibraukė ranka per rūpestingai sušukuotus plaukus. Ką ji veikia čia, už trijų tūkstančių mylių nuo Los Andželo? Kodėl alina save šiuo purvinu darbu? Velniai griebtų, juk ji prisiėmė įsipareigojimus – jis taip pat. Sidžėjus senu įpročiu sunkiai atsiduso – visada taip darydavo susidūręs su pa-

sipriešinimu. Šiaip ar taip, toks jo verslas – teks derėtis. Jis turi atvesti ją į protą. Stengdamasis neišsipurvinti nublizgintų batų jis žengtelėjo žingsnelį.

– Mažyte, aš myliu tave, juk žinai. Grįžk namo.

Dabar Megė pasuko galvą ir šypsodamasi pažvelgė į Sidžėjų. Šypsena nušvietė visą jos veidą – burną, kuri staiga susiaurėjo, nusmailėjusį smakrą, skruostikaulių linkį – veidas buvo panašus į spindintį deimantą. O akys, didelės, apvalios, tamsesnės už plaukus, teikė veidui gyvumo ir kažkokio dvasingumo. Nepasakytum, kad jis stulbinamai gražus. Pabandęs išsiaiškinti, kas tave taip žavi, turėtum tai pripažinti. Tačiau net ir dabar, be makiažo, su purvo dryžiu ant skruosto, šis veidas traukė. Megė Ficdžerald žavi, nes yra visiškai natūrali – tikra. Įdomi.

Megė atsisėdo ant kulnų ir pamėgino nupūsti ant akių užkritusią plaukų sruogą. Pažvelgė į vyriškį, kuris piktai šnairavo į ją. Užplūdo švelnumo ir malonaus pasitenkinimo banga. Šie jausmai dažnai ją aplankydavo.

– Sidžėjau, ir aš tave myliu. Tik nustok elgtis kaip kokia senutė.

- Tavo vieta ne čia, - pradėjo jis, labiau susierzinęs nei užgautas. - Neturėtum parpuolusi ant kelių rausti žemės...

- Man tai patinka, - paprastai atsakė ji.

Iš Megės balso Sidžėjus suprato, kad reikalai prastoki. Jei būtų šaukusi ir puolusi ginčytis, lengviau priverstų ją persigalvoti. Bet kai tokia rami, pakeisti jos nuomonę - kaip įkopti į Everestą. Tada jau reikia milžiniškų pastangų, o tai nežmoniškai vargina. Sidžėjus buvo protingas vyras ir pakeitė taktiką.

- Mege, aš puikiai suprantu tavo norą trumpam pabėgti nuo visų, šiek tiek pailsėti. Niekas to nenusipelnė labiau nei tu, - jai turėtų patikti, pamanė jis, nes tai tiesa. - Kodėl tau nepraleidus kelių savaičių Kankune arba nepasivaikščiojus po Paryžiaus parduotuves?

- Hmm, - Megė šiek tiek pasikėlė ir papureno ką tik pasodintų darželinių našlaičių vainiklapius - jai jie atrodė ne visai sveiki. - Gal galėtum paduoti laistytuvą?

- Tu manęs nesiklausai.

- Klausausi, - ji atsitiesė ir pati pasiėmė laistytuvą. - Buvau nuvykusi į Kankuną ir dabar turiu tiek drabužių, kad jie vos telpa spintose Los Andžele.

Nekeisdamas atakos tempo ir nuotaikos Sidžėjus išbandė kitą ėjimą.

- Ne aš vienas, - vėl pradėjo jis, stebėdamas, kaip ji laisto gėles, - bet ir visi kiti, kurie tave pažįsta ir viską žino, mano, kad tu...

- Išsikrausčiau iš proto? - užbaigė Megė. Perlaisčiau, nusprendė, kai ryškūs žiedai nusviro. Dar daug ko teks išmokti gyvenant kaime. - Sidžėjau, užuot kabinėjęsis ir bandęs priversti mane daryti tai, ko visiškai nenoriu, geriau prieitum ir paduotum man ranką.

- Ranką? - Sidžėjaus balse nuskambėjo pasiūlykštėjimo gaidelė, tarsi jam būtų pasiūlyta geriausią škotišką viskį atskiesti vandeniu iš čiaupo.

Megė sukikeno.

- Paduok man tas petunijas, - grumdamasi su akmenuota dirva ji įsmeigė į žemę mažą kastuvėlį. - Sodininkystė yra geras užsiėmimas, ji gražina žmogų prie gamtos.

- Neturiu jokio noro liesti gamtos.

Šįkart ji nusijuokė ir pažvelgė į dangų. Kurgi ne! Ko gero, pats artimiausias Sidžėjaus sąlytis su gamta - saulėje įkaitęs chloruotas ba-seinas. Dar prieš kelis mėnesius ji buvo nutolusi nuo gamtos ne ką mažiau už Sidžėjų. Ir

niekada iki šiol nė nebandė prie jos priartėti. Bet dabar šį tą atrado – tai, ko net neieškojo. Jei nebūtų atvykusi į Rytų pakrantę kurti muzikos naujam miuziklui, jei nebūtų pasidavusi momentinei užgaidai po ilgo varginančio darbo patraukti pietų kryptimi, niekad nebūtų atsidūrusi mažame ramiame miestelyje, pasislėpusiame kažkur Žydrujų kalnų glūdumoje.

Ar mes apskritai galime žinoti, kur mūsų vieta, – galvojo Megė, – jei Fortūna atsitiktinai ten nenuveda? Ji nežinojo, kur važiuoja, – kitaip sakant, važiavo į niekur, – bet sėkmė palydėjo į tikruosius namus.

Gal pats likimas atvedė ją į Morganvilį – 142 gyventojų miestelį su prieškalnėje išsidėsčiusiais namukais. Tolstant nuo centro kelias šakojosi į daugybę mažų kelių, kurie vedė link atskirų fermų ir pavienių kalnų trobelių. Jei likimas ją atlydėjo į Morganvilį, tai tikriausiai jis ir sudėliojo viską taip, kad jai atvykus čia kaip tik buvo parduodamas namas su dvylika akrų žemės. Nė akimirkos ji nedvejojo ir nesiderėjo dėl kainos. Megei tiko visos sąlygos, ir po mėnesio ji jau laikė rankose nuosavybę patvirtinantį dokumentą.

Žvelgdama į triaukštį medinį karkasinį namą su lenktomis langinėmis ji įsivaizdavo savo

draugus ir kolegas, sukinėjančius pirštą prie smilkinio. Savo itališko marmuro koridorių ir įvairiais raštais išmargintą baseiną ji iškeitė į surūdijusius vyrius ir akmenų sienas. Bet padarė tai nė nemirktelėjusi. Megė papureno žemę aplink petunijas ir atsilošė. Jos atrodė gyvesnės už našlaites. Ji tarėsi supratusi kodėl.

- Ką manai?

- Manau, kad turėtum grįžti į Los Andželą ir užbaigti miuziklą.

- Turėjau omenyje gėles, - keldamasi nuo žemės Megė brūkštelėjo ranka per džinsus. - Tikėsi ar ne, kaip tik čia aš jį bandau užbaigti.

- Mege, kaip tu gali čia dirbti? - pratrūko Sidžėjus ir manieringai sumosikavo rankomis - jo nenatūrali vaidyba Megę visada žavėjo. - Kaip gali čia gyventi? Ši vieta visai necivilizuota.

- Kodėl? Ar dėl to, kad čia nėra sveikatingumo klubų ir madingų parduotuvėlių ant kiekvieno kampo? - norėdama sušvelninti rūščiai nuskambėjusį klausimą ji atsargiai palietė Sidžėjaus ranką. - Giliai kvėpuok, nesibaimink. Gaivus oras tau nepakenks.

- Man visai nesvarbu, koku oru kvėpuoju,

švariu ar užterštu, – sumurmėjo jis ir kilstelėjo nuo žemės koją. Sidžėjus buvo Megės agentas, bet nuo to laiko, kai mirė Džeris, laikė save geriausiu jos draugu. Prisiminęs tai jis ėmė kalbėti švelniau: – Klausyk, Mege, aš suprantu – tau buvo nelengva. Gal Los Andželas šiuo metu tau kelia per daug nemalonių prisiminimų, bet juk negali gyva pasilaidoti.

– Aš ir nesilaidoju, – tarsi patvirtindama savo žodžius ji uždėjo delnus jam ant dilbių. – Jau beveik dveji metai praėjo, kai palaidojau Džerį. Tai ankstesnis mano gyvenimas, niekuo nesusijęs su tuo, kas čia vyksta. Mano namai dabar čia, Sidžėjau. Nežinau, kaip tau paaiškinti, kad suprastum, – užsimiršusi ji purvinomis rankomis suėmė jo delnus. – Dabar čia mano kaimas, ir čia aš laimingesnė nei kada nors anksčiau Los Andžele ar kur kitur.

Sidžėjus suprato, kad bando galva pramušti sieną, bet nusprendė pabandyti dar kartą.

– Mege, – jis uždėjo ranką jai ant peties ir Megė pasijuto kaip maža mergytė, kurią jis nusprendė pamokyti. – Pažvelk štai ten, – jis parodė į namuką ant šlaito ir kurį laiką abu tylomis žvelgė į jį. Sidžėjus pastebėjo, kad prieangiui trūksta kelių lentų, o dažai vietomis nusilupinėję. Megės žvilgsnis nukrypo į langą,

kuriame saulės šviesa tiško visomis vaivorykštės spalvomis. – Tu juk nesirengi jame gyventi?

– Reikia tik trupučio dažų ir kelių vinių, – Megė numojo ranka. Jau seniai ji suprato, kad išorė mažiausiai svarbi. Problema, kurią reikia išspręsti, slypi viduje. – Kiek daug galimybių atsiveria, Sidžėjau.

– Labiausiai tikėtina, kad namas vieną dieną užgrius tau ant galvos.

– Praėjusią savaitę pasisamdžiau darbininką, jis sutvarkė stogą.

– Mege, aš nesu įsitikinęs, kad dešimties mylių spinduliu čia gyvena bent vienas žmogus. Ši vieta neatrodo tinkama gyventi niekam, išskyrus elfus ar gnomus.

– Na, gal tai buvo gnomas, – Megė pagyvėjusi pasiražė. – Jis buvo maždaug pusantrametro ūgio, tvirtas kaip jautis ir svėrė gerus šešiasdešimt du kilogramus. Jo vardas Bogas.

– Mege...

– Bogas labai paslaugus – tęsė ji. – Žadėjo sugrįžti su pagalbininku ir sutvarkyti prieangį, dar kai ką suremontuoti.

– Gerai, tarkim, tu turi gnomą, kuris sugeba pasišvaistyti plaktuku ir pjūkle. Bet ką darysi

su visu tuo? – jis mostelėjo ranka į žemę aplink namą – ji buvo akmenuota, nelygi, apaugusi piktžolėmis ir krūmais. Net didžiausias optimistas čia nebūtų aptikęs dailios pievelės. Didžiulis medis pavojingai sviro namo pusėn, viską aplink buvo apsviję dygliuoti vijokliai. Ore tvyrojo žemės ir žalumos kvapas.

– Tarsi Miegančiosios gražuolės pilis, – sušnabždėjo Megė. – Bus gaila nukirsti tą medį, bet jau susitariau su ponu Bogu, jis ir tuo pasirūpins.

– Ar jis tvarkys ir žemę?

Megė pakreipė galvą ir suraukė antakius. Toks žvilgsnis visus, įkopusius į penktą dešimtį, verčia prisiminti motiną.

– Ponas Bogas rekomendavo kraštovaizdžio specialistą ir užtikrino, kad Klifas Delanis – geriausias visoje apylinkėje. Šįvakar jis atvažiuos čia visko apžiūrėti.

– Jeigu jis turi bent šiek tiek sveiko proto, tai pamatęs šį vandens nutekėjimo griovį, kurį tu vadini keliu, nė nestabtelėjęs apsisuks ir grįš atgal.

– Bet juk tu savo išsinuomotu mersedesu užvažiavai iki pat viršaus, – Megė apkabino jį už kaklo ir pabučiavo. – Nemanyk, kad aš to ne-

vertinu. Arba to, kad atskridai čia iš pačios Pakrantės, kad aš tau rūpiu, kad taip dėl manęs graužiesi. Labai visa tai vertinu. Tu man nepaprastai brangus. – Ji pataršė jam plaukus – taip, kaip tik ji mokėjo. – Pasitikėk manimi, Sidžėjau, aš tikrai žinau, ką darau. O dėl darbo... Čia dirbti man sekasi daug geriau.

– Tai dar neaišku, – sumurmėjo jis ir pakėlęs ranką paglostė jos skruostą. Ir pagalvojo, kad Megė dar gana jauna, jos galva prikimšta vaikiškai kvailų svajonių. Dar nenusvilo nagų ir tiki jomis. – Tu juk žinai, kad aš jaudinuosi ne dėl tavo darbo.

– Žinau, – jos balsas sušvelnėjo, kartu ir akys, šypsena. Ji nebuvo iš tų moterų, kurios valdo savo emocijas, greičiau jau emocijos valdė ją. – Bet man reikia šių vietų ramybės. Pirmą kartą gyvenime ištrūkau iš miesto sumaištis ir dabar mėgaujuosi tvirta žeme po kojomis, Sidžėjau.

Jis gerai pažinojo Megę ir suprato, kad šiuo metu niekas negalėtų pakeisti jos nusistatymo. Žinojo ir tai, kad nuo pat gimimo jos gyvenimas buvo perpintas fantazijų draiskalais, netrūko ir tikrų košmarų. Gal dabar ji bando tai kompensuoti?

– Turiu suspėti į lėktuvą, – suniurnėjo jis....